

HORRORLAND

*Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven*

HORRORLAND

ANGSTGOLVEN

TREVOR HENDERSON

Vertaald door Jet Zegers en Mylène Delfos

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W112301

Bisac JUV018000 / JUV052000

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst en illustraties: Trevor Henderson

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Scarewaves*

Nederlandse vertaling: Jet Zegers en Mylène Delfos

Opmaak omslag en binnenwerk: Christopher Stengel en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

VOOR JENN,
DIE ME ALTIJD HEEFT GESTEUND.

VOOR MIJN OUDERS, DIE ME ALTIJD
HEBBEN AANGEMOEDIGD.

VOOR ALLE KINDEREN DIE NIET ZONDER
MONSTERS KUNNEN.

EN VOOR DE BOEKENBEURZEN OP SCHOOL,
WAAR IK MET PLEZIER AAN TERUGDENK.

HOOFDSTUK EEN NA DE TRAINING

Beverly Winslow zat onderuitgezakt op een gebarsten stenen stoepje de opgedroogde modder tussen de noppen van haar schoenen uit te pulken. Ze had haar jas strak om haar magere lijf getrokken en haar feloranje rugzak lag als een zelig hoopje naast haar. Eén keer in de week trok ze haar voetbaltenuue aan, pakte ze haar voetbalschoenen en begon ze aan de lange mistroostige wandeling naar haar voetbaltraining bij het buurthuis van Beacon Point.

Achter het vervallen gebouw lag een groen grasveld, waarop perfect allerlei soorten sport konden worden beoefend. Bev hield van sporten, vooral van voetballen. Ze vond het altijd heerlijk om met de andere kinderen te trainen en had de lange wandeling ervoor over, al was het niet makkelijk. Haar ouders hadden allebei een drukke baan. Ze hadden geen tijd om haar

weg te brengen, dus moest ze zelf zorgen dat ze op tijd op de training kwam. Haar vriend Byron gaf niets om sport, maar kwam meestal wel kijken. Dat deed haar goed. Maar deze keer kon hij helaas niet, dus moest ze het hele eind naar huis ook weer in haar eentje afleggen. Bev tuurde naar de donkergrijze lucht, zuchtte en streek haar bruine haar uit haar gezicht. Het zou vandaag wel fijn geweest zijn als haar ouders haar hadden kunnen ophalen. Af en toe zou ze willen dat ze hun gezicht een keertje lieten zien op de tribune. Ze maakten nooit eens tijd om haar te zien spelen, en dat begon aan haar te knagen.

Vanaf haar plek op het stoepje keek Bev uit over een kapot wegdek en roestige hekken. De weg liep linksaf naar de stad en rechtsaf het bos in. Het buurthuis was belachelijk ver weg, het lag eigenlijk helemaal aan de rand van de stad. Als ze hier zo in haar eentje zat, voelde ze zich nooit helemaal op haar gemak. Ze was vlak bij het dichte bos dat Beacon Point omringde. Het voelde alsof het haar elk moment kon opslokken.

Plotseling begon het uit de wolken boven haar te stortregenen. Eerst stak er een koude wind op en het volgende moment was ze tot op het bot doorweekt. Bev greep haar rugzak en hield hem bij wijze van paraplu boven haar hoofd, sprong van het stoepje en rende naar de weg. Het zou een lange, ellendige tocht worden door de regen, maar ze moest toch eens naar huis. Het laatste wat ze wilde was volgende week de training missen omdat ze onderkoeld was geraakt.

Tegen de tijd dat ze thuis was, zou haar moeder er zijn om haar op te vangen.

Bev liet het parkeerterrein achter zich en liep de smalle weg op naar de stad. Aan weerszijden stonden rijen dikke dennen, tegenover elkaar alsof ze met elkaar op de vuist wilden gaan. Ze rilde. Opnieuw baalde ze dat Byron haar niet was komen ophalen. Als ze samen liepen te praten, leek de afstand altijd een stuk minder lang. Tegen de tijd dat Byron eindelijk was uitgepraat over een of ander nieuw monster of spook, waren ze vaak al bij haar voordeur. Wanneer Bev het eind alleen moest afleggen, zoals vandaag, nam ze een oude walkman mee die nog van haar broer geweest was. Door de muziek kon ze zich op het lopen concentreren en werd ze niet zo bang. Ze haalde het snoer van haar koptelefoon uit de knoop en zette hem op haar hoofd.

Het eerste stuk van de wandeling verliep rustig. Haar rugzak werkte goed als geïmproviseerde paraplu en ze ging helemaal op in de muziek uit de walkman, die ze in haar achterzak had gestoken. Maar opeens werd het nummer waar ze naar luisterde onderbroken door een ruis, als van een radio die stond afgestemd tussen twee stations. Bev liet haar rugzak met een kreet op de natte straat vallen. Ze rukte de koptelefoon van haar oren en schreeuwde gefrustreerd: 'Stomme tweedehands rotzooi! Ik wil gewoon muziek horen!'

Terwijl ze bukte om haar rugzak uit een plas te vissen, hoorde ze plotseling een luid gekraak uit het bos rechts van

haar. Het was onmiskenbaar het geluid van een dikke boomtak die brak. Dat geluid herkende je meteen als je tussen de bossen was opgegroeid.

Bev stopte, kneep haar ogen tot spleetjes om tussen de bomen door te kijken, maar de wiegende dennen vormden een ondoordringbare muur. Iedereen wist dat het hier stikte van de dieren, vooral zo'n eind uit het centrum. 's Nachts kon je het bos maar beter mijden. Bev rilde. Het gevoel dat er naar haar werd gekeken drukte opeens zwaar op haar.

Maar het geluid herhaalde zich niet. Het had geen zin om hier nog langer stil te blijven staan. Ze voelde zich nog steeds niet goed op haar gemak, maar het begon wel iets minder hard te regenen. Bev vervolgde haar lange weg naar huis.

Eindelijk zag ze het verbogen bord van de bushalte en wist ze dat ze nog ongeveer een kwart van de route te gaan had. De bus reed al jaren niet meer, anders had ze hier niet door de regen hoeven te ploeteren, maar het bord stond daar als teken dat ze vooruitkwam. Ze zou snel veilig en wel thuis zijn, waar het warm was.

'Be-ver-lyyy.'

Een stem fluisterde haar naam vanuit het bos, verontrustend dichtbij. Bev bleef stokstijf staan, haar adem stakte in haar keel. Ze tuurde tussen de bomen.

'H-hallo?' riep ze en ze dwong zichzelf te ademen.

Ze hoorde niets, behalve het ritme van de regen op de bosgrond.

Ze had zichzelf er bijna van overtuigd dat ze waarschijnlijk iets anders gehoord had – een dier, of het geluid van de afnemende regenbui – toen ze het opnieuw hoorde.

'Beverly.'

Het klonk precies hard genoeg om boven het geluid van de ritselende bladeren uit te komen. Het was een krassende, schorre stem, die toch ook speels klonk. Misschien een van haar voetbalvrienden die een geintje uithaalde? Of een van haar tegenstanders?

Bev zette aarzelend een stapje in de richting van de bomen, en toen nog een. Ze stapte over de modderige greppel langs de weg en liep het hoge gras in. Ze stond stil om te luisteren. Als degene die haar naam had geroepen daar nog ergens was, hield die zich net zo stil als zij.

'Hé, engerd!' brulde ze. 'Dit is niet grappig!' Ze stelde zich voor hoe er een kind tussen de takken door naar haar stond te loeren, wachtend tot ze dichtbij genoeg was om tevorschijn te springen en haar te laten schrikken. Ze kreeg kippenvel bij de gedachte. Bev draaide zich om en liep snel terug naar de weg, waar een auto rakelings langs haar heen stooft!

Ze kreeg een enorme plens modderwater over zich heen.

'Dat kan er ook nog wel bij!' riep ze ten einde raad. Eventjes was ze die stem uit het bos vergeten.

Dat was vast een van de ouders die zich met een paar kinderen van de training terug naar de stad haastte. 'Stel je niet

aan,' mopperde ze tegen zichzelf. 'Als je niet uitkijkt, word je nog door een vrachtwagen platgereden.'

De regen was zo goed als gestopt. Alleen wat fijne druppeltjes stuiterden nog van het ruwe asfalt. De zon ging onder – de oranje gloed achter de wolken duidde erop dat het nu snel donker zou worden. Bev wilde een stap in de richting van de weg zetten, maar haar voet bleef haken. Ze kreunde. Haar voet was zeker vast komen te zitten in het lange gras. Als ze nu ook nog haar voetbalschoenen had verpest, zou dat het perfecte einde zijn van deze vreselijke dag.

Bev keek omlaag, op het ergste voorbereid. En helaas was dat precies wat ze aantrof.

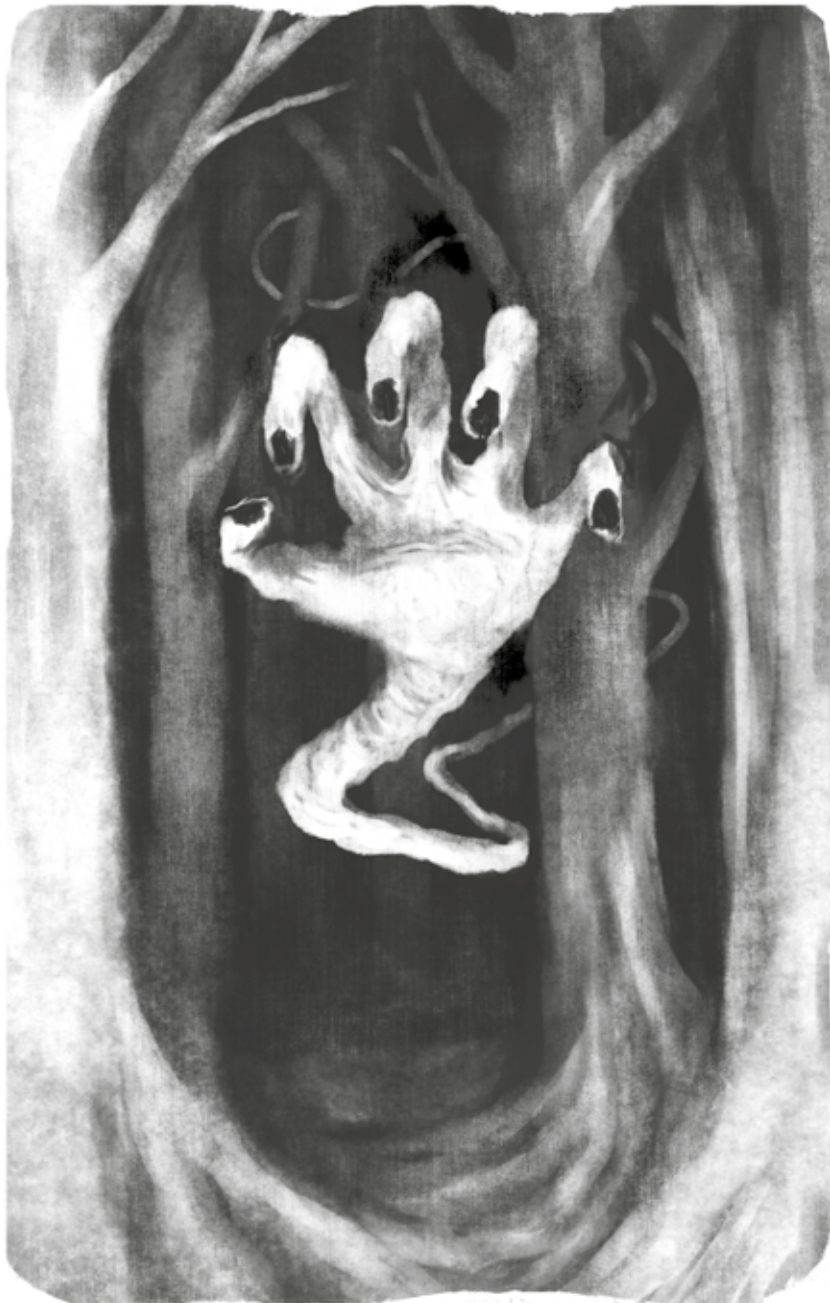
Een bleke hand omklemde haar enkel. Hij was lang en pezig, met dunne, lange vingers die werden onderbroken door dikke, opgezwollen knokkels.

Bev gilte het uit en probeerde de hand van haar enkel af te trappen, maar hij had haar al omvergetrokken. Met een klap landde ze op haar buik. In paniek keek ze over haar schouder en zag dat de hand aan een lange, slanke arm zat, een arm zo bleek als een vissenbuik. Hij strekte zich naar achteren in het duister van het bos uit – een ongelooflijk, verontrustend lang eind.

Plotseling kreeg Bev aan de overkant van de weg iets in het oog. Daar stonden twee herten naar haar te kijken, hun imposante lichamen staken scherp af tegen het struikgewas. Ze gilte opnieuw toen de hand haar enkel nog steviger

omklemde. Onaangedaan en stil als standbeelden sloegen de dieren haar worsteling gade.

Dat was het laatste wat Beverly Winslow zag voordat ze met een ruk naar achteren werd gesleurd, de koele schaduw van de bomen in. Ze slaakte een laatste, wanhopige kreet en verloor de weg uit het zicht.

Afl. 03

'Geschiedenis Beacon Point'
Gedeeltelijke transcriptie van de
BCON RADIO MYSTERY SHOW,
gepresenteerd door Alan Graves

Uitgezonden op 3 jan. 1992

[Dreigende sfeermuziek]

[Achtergrondgeluiden: inslaande bliksem,
huilende wolven]

ALAN GRAVES: Welkom terug, trouwe luisteraar, bij je wekelijkse dosis waargebeurde verwickelingen, van mij, je charmante, mysterieuze presentator, Alan Graves.

Vanavond haal ik mijn oude, vertrouwde grafdelversschop tevoorschijn om een gebeurtenis bloot te leggen. Een waargebeurde

gebeurtenis! Iets wat plaatsvond in Beacon Point, en dat soort gebeurtenissen zijn doorgaans een stuk angstaanjagender dan die stoffige saaie verhalen die je in de meeste kleine stadjes vindt. Als we helemaal teruggaan naar het allereerste begin, zouden we hier de hele avond zitten! Maar de vreemde lichten moet ik zeker niet vergeten te vermelden. De meeste ouden van dagen hier zullen het kunnen beamen: die lichten zijn er altijd geweest in Beacon Point. Maar het is onduidelijk of ze meegekomen zijn met de eerste bewoners of dat ze er daarvoor ook al waren. Sommigen zeggen zelfs dat ze de reden zijn waarom Beacon Point zo heet, 'een baken van licht', of dat de stichters deze plek gekozen hebben omdat de lichten dat zo wilden. Al vanaf het begin was er iets vreemds aan de hand met Beacon Point. Maar eerlijk gezegd zijn die lichten hier niet het grootste probleem!

**[Achtergrondgeluiden: bliksemingslag,
spookachtig gelach]**

In 1878 was het stuk land dat uiteindelijk Beacon Point zou worden een plek waar diverse vreemde dingen gebeurden. Op 17 juni van dat jaar rolden er onweerswolken over het gebied, gevolgd door een regen aan vreemde botjes. Het kleinste was ongeveer vijf millimeter lang en het grootste bijna dertig centimeter. Dat is botweg de waarheid. Sorry voor het skeletengrapje, luisteraars.

In 1882 werd melding gemaakt van de eerste van vele verdwijningen. Een hele groep kinderen die op een schooltje was, verdween in het bos en werd nooit meer teruggezien. In de maanden daarna dachten mensen die langs het bos liepen tussen de bomen kinderstemmetjes om hulp te horen roepen.

Kort na 1900 deden onder de plaatselijke bewoners geruchten de ronde over dieren en planten die er vreemd uitzagen. In 1904 werd een groep jagers aangevallen die achter een kudde herten aan zat. De enige overlevende, een buitenbeentje met de naam

Nathaniel Raymere, werd uitgeput en ijlend gevonden op minder dan een halve kilometer van zijn huis. Hij kraamde onzin uit over dieren met mensengezichten.

Ondanks al die bizarre verhalen en vermiste personen vonden sommigen dit ook een goede plek om te jagen en gewassen te verbouwen. En zo ontstond Beacon Point. Maar of dat nu zo'n goed idee was... daar valt nog over te discussiëren. De meesten waren van mening dat als zich hier maar genoeg mensen zouden vestigen, het wel gedaan zou zijn met die rarigheid. Maar helaas werd het alleen maar erger. In 1910 was er opnieuw een incident. De samengekomen bewoners van Beacon Point zagen een licht dat drie uur lang in de wolken boven het plein hing. Honderden hebben dat gezien. Daarna verdween het zomaar weer, alsof het er nooit geweest was. Drie getuigen werden op slag blind. Pas na weken konden ze weer zien, als je de verhalen moet geloven.

In 1932 maakte een groep jagers melding van een verlaten kampeerplek in de bossen. De tent stond er nog en het kampvuur smeulde nog, maar verder was er niemand in de buurt. Er stond een pot koffie te pruttelen en er waren borden neergezet voor een maaltijd die nooit had plaatsgevonden. Het gedeelte waar gegeten had moeten worden, zag er keurig netjes uit, maar de rest van de open plek lag bezaaid met de eigendommen van de kampeerders. Het hele terrein was één grote bende. De jagers vonden de kleren van de verdwenen mannen even verderop, alsof degenen die ze gedragen hadden zomaar in het niets waren opgelost. Ze lagen in een perfecte cirkel uitgespreid op de grond.

In de vroege jaren veertig deden er verhalen de ronde over een haveloze figuur, een vrouw die rondliep in beschimmelde kleding met de kop van een monsterachtige kraai. Als 's avonds de gezinnen bij de kachel zaten zou ze door de ramen naar binnen gekeken hebben, en alleen het licht had haar verhinderd dichterbij te komen.

Wanneer de Kraaienmoeder, zoals ze genoemd werd, voor het raam werd gezien, was dat een teken dat alle kinderen die daar woonden getroffen zouden worden door een ramp.

En er waren ook altijd verhalen over lichamen die van de plaatselijke begraafplaats verdwenen. Mensen die zagen dat hun pas overleden vrienden en familieleden 's nachts rond hun huizen liepen en binnengelaten wilden worden. Dubbelgangers, gezichtendieven en andere bedriegers die zich voordeden als je dierbaren. Maar dat zijn maar verzinseltjes, hè? Juist.

In 1973 was Abigail Ratchin in haar tuin de was aan het ophangen toen er een man uit het bos kwam lopen. Hij was lang, en droeg een lange jas en een hoed met een brede rand die zijn gezicht verborg. Hij kwam niet dichterbij, maar zelfs van die afstand kon Abigail zien dat er iets niet klopte aan zijn verhoudingen. En aan zijn glimlach. Abigail kreeg de rillingen van de manier waarop hij naar haar keek, maar hij verroerde zich niet. Dus liep

ze zo rustig mogelijk terug naar binnen en wachtte ze tot hij zich omdraaide en terugliep naar waar hij vandaan kwam, het dichte struikgewas in. Maar vele nachten daarna merkte Abigail dat die Vreemdeling dreigende boodschappen voor haar achterliet, gekrast op verborgen plekken in haar huis, waar niemand anders dan zij bij kon komen. Uiteindelijk werd het haar te veel. Die arme Abigail pakte haar koffers en vluchtte op een nacht Beacon Point uit. Men zegt dat er nooit meer iets van haar is vernomen.

Zo ging het door in Beacon Point, met elke paar jaar wel weer een nieuwe vreemde gebeurtenis. Monsterlijke dieren in het bos. Spoken. Wonderlijke lichten in de lucht. Vaker dan in de andere stadjes in de buurt verdwenen er hier mensen, maar dat viel gemakkelijk te negeren, want er kwamen nog voortdurend nieuwe mensen bij. De meesten wilden gewoon hun leventje leiden en met rust gelaten worden. Ze dachten dat als ze maar gewoon normaal deden en niet het bos in gingen, het allemaal wel

los zou lopen. En zo is het nog steeds.
Dat is de huidige stand van zaken in BP.

Maar lieve luisteraars, ik weet dat jullie altijd op zoek zijn naar de waarheid. Daar reken ik op. De waarheid is dat Beacon Point niet zomaar een plek is waar er af en toe iemand verdwijnt, een plek waar geen gebrek is aan vreemde verhalen, of een plek waar we in de regel uit het bos blijven. Het is ook een plek waar mensen moeten oppassen wat ze zeggen en tegen wie ze het zeggen. Althans, als ze weten wat goed voor ze is. Want in Beacon Point kijkt en luistert er altijd iets of iemand mee.

**[Enge eindmuziek, geluidseffecten van
donder en bliksem]**

Hier bij BCON Radio waarderen we (en als ik 'we' zeg, bedoel ik 'ik') jou omdat jij een van de weinigen bent die niet weet wat goed voor je is. Of misschien weet je dat wel, maar wil je toch de waarheid weten.

Hoe dan ook, bedankt voor het luisteren.
En niet vergeten: wees voorzichtig, wees alert, en blijf vooral weg uit het bos.
Goedenavond.

[Einde uitzending]

HOOFDSTUK TWEE IK HEB NU AL EEN HEKEL AAN DEZE STAD

Mary sloeg haar armen over elkaar en zuchtte, en deed dat allemaal zo dramatisch als ze maar kon. Ze had alles wat er in de auto te lezen viel al twee keer gelezen en verveelde zich kapot. De rest van haar boeken zat opgeborgen in de grote rode weekendtas die het grootste deel van de niet al te ruime kofferbak in beslag nam, en in al die grote kartonnen dozen in de verhuishwagen die hen naar Beacon Point zou volgen. Er was zelfs geen natuur om van te genieten, want het had het laatste uur alleen maar geregend en door de ramen zag ze niets anders dan een streperige grijsgroene waas.

Mary friemelde aan haar veiligheidsgordel en probeerde lekkerder te gaan zitten. Ze zat al uren in de auto en wist zo goed als zeker dat ze permanente bilkramp begon te krijgen.

‘Als we er niet snel zijn, ga ik dood,’ zei Mary. ‘En dat is geen grap. Dan ga ik écht dood van verveling.’ Ze drukte op het knopje om haar raampje te openen, zodat er wat regen naar binnen kwam, en sloot het dan weer. Een irritant elektronisch gezoem weerklonk in de auto.

Haar vader zat op de passagiersstoel en haar moeder reed. Ze wisselden een blik en keken toen allebei naar haar om, terwijl ze hun best deden hun ergernis te verbergen.

‘Schatje,’ zei haar vader, ‘we zijn er bijna. Nog even volhouden. Waarom doe je niet even een dutje?’ Hij klonk alsof hij zelf bijna moest huilen van frustratie.

Het kon Mary niets schelen. Zij hadden haar tegen haar wil naar deze afschuwelijke plek gesleept. Ze had alle recht daar chagrijnig over te zijn.

‘Ik wil geen dutje doen,’ mokte ze. ‘Ik wil gewoon niet meer in de auto zitten. En ik wil helemaal niet naar een of andere stomme nieuwe stad.’ Mary maakte expres geen oogcontact met haar ouders en bleef koppig naar het grijsgroen achter de vuile ramen staren.

Het was niet eerlijk. In de stad waar ze vandaan kwamen, had ze vrienden, plekken waar ze graag kwam, docenten die ze graag mocht, en nu moest ze alles achterlaten om in een of ander stadje te gaan wonen waar ze nog nooit van had gehoord. Op een dag waren haar vader en moeder thuisgekomen en hadden haar als een donderslag bij heldere hemel verteld dat ze gingen verhuizen. Zeg maar dag tegen alles wat

je kent en waar je van houdt, Mary!

Ze pakte het oude tijdschrift op dat ze tijdens de lange autorit had gelezen, herlezen en herherlezen en bladerde er nog maar een keer doorheen.

‘Lieverd, je gaat het daar fantastisch vinden,’ zei haar vader. ‘Ik weet dat we heel plotseling zijn vertrokken, maar het is echt het beste voor mij en mama. En voor jou.’

Mary’s moeder keek haar even aan via de achteruitkijkspiegel. ‘We snappen dat het vervelend is, maar ik ben het met papa eens. Vertrouw ons nu maar.’ Ze keek snel weer naar de weg en probeerde zich door de natgeregende voorruit op het verkeer te concentreren.

Als antwoord duwde Mary haar neus nog verder in het tijdschrift.

Een tijdje zei niemand iets en waren alleen het geluid van de auto, de wind door de kier van haar raampje en de zwiependende ruitenwissers hoorbaar. Uiteindelijk zette haar moeder de radio aan. In eerste instantie klonk er alleen gekraak. Haar moeder draaide aan de knop en schakelde langs allerlei fragmenten van advertenties en typische top40-hits tot ze bij een praatprogramma uitkwam. Het signaal was bijzonder helder en de stem van de presentator vulde de auto alsof hij persoonlijk bij hen was ingestapt.

‘Zoals altijd ben ik, Alan Graves, je trouwe gids in het enge en onwerkelijke, het macabere en morbide. Vandaag wil ik het met je hebben over ons schilderachtige stadje, ons perfecte

gehucht, en enkele van de angstaanjagende onopgeloste mysteries in Beacon Poi...’

Meer hoorde Mary niet, want haar vader zette de radio uit.

‘Hé, dat klonk gaaf!’ protesteerde Mary, maar haar ouders wezen naar iets aan de horizon.

‘Kijk, Mary, zie je dat?’

Ze staaarde naar een bouwsel dat boven het weelderige groen in de verte uittorende. Het bos liep omhoog naar een indrukwekkende heuveltop waar het stadje ongetwijfeld zijn naam aan dankte. Op de rand balanceerde een laag rechthoekig

